R5167 **Quietly minding One's Own Business**

அமைதலுள்ளவர்களாயிருந்து சொந்த அலுவல்களை பார்த்தல்

''நாங்கள் உங்களுக்கு கட்டளையிட்டபடியே, அமைதலுள்ளவர்களாயிருக்கும்படிக்கு நாடவும், உங்கள் சொந்த அலுவல்களைப் பார்க்கவும்... உங்களுக்குபுத்தி சொல்லுகிறோம்.'' (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:12)

சோம்பேரித்தனத்தையும் அசதியையும் சம்பந்தப்படுத்தும் அமைதி என்ற வார்த்தை இருக்கிறது. ஆனால் நமது தலைப்பு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர் இந்த பொருளில் கூறவில்லை. ஏனெனில் அவர் வேறொரு இடத்தில் ''அசதியாயிராமல் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்'' என்று நமக்கு தூண்டுதல் செய்கிறார். (ரோமர் 12:11) இன்னொரு அமைதல் என்ற வார்த்தை சமாதானத்தோடு சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறது. அதாவது பதட்டம், மயக்கம் மற்றும் குழந்தைத்தனத்திற்கு எதிரான அமைதி. இந்த நிலைமையைத்தான் அப்போஸ்தலர் மனதில் வைத்து எழுதியிருக்கிறார் என்று நாம் நம்புகிறோம். கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் நன்றாக சமநிலைப்படுத்தப்பட்ட மனதை பெற கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மனஅமைதி இயற்கையாக பெரும்பாலான ஜனங்களுக்கு இருப்பதில்லை. ஆகையால் இதைக் கற்றுக் கொண்டு அடையப்பெறுதல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பாடங்களை கற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் இருக்கிறோம்.

இந்த விரும்பதக்க அமைதி என்பது பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளாகிய சாந்தம், தயவு, பொறுமை மற்றும் சகோதர அன்பு ஆகியவைகளை குறிக்கிறது. நாம் ''ஆவியிலே அனலாயிருந்து, கர்த்தருக்கு ஊழியம் பண்ணும்போது'' (ரோமர் 12:11), நாம் சாந்தம், அமைதி மற்றும் அன்பு போன்ற பரிசுத்த ஆவியின் போதனைகளுக்கும் கீழ்ப்படிகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்குரிய காரியங்களை நாம் சரியானபடி நிதானிக்கிறவர்களாக இருக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். அற்பமான காரியங்கள் நம்மை தூண்ட அனுமதிக்கக் கூடாது. நாம் உண்மையுடன் பின்பற்றினால் ஆவியின் அமைதலை நாம் பெற முடியும். சொந்த அலுவலைப் பார்ப்பது கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு முக்கியமான பாடம். ஒருவொருக்கொருவர் குறுக்கிடுகிறதினாலேயே உலகில் அநேக கஷ்டங்கள் வருவதை கிறிஸ்தவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கஷ்டத்திலும் அதில் ஈடுபடுகிறவர்களில் ஒருவர் அல்லது இருவருமே தங்கள் அலுவல்களை பார்க்க தவறுகிறார்கள். அவர்கள் தாங்கள் உலகத்தை சரி செய்யும்படி நியமிக்கப்பட்டவர்கள் என்று நினைத்துக் கொள்வதைப் போல காணப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வேலையை செய்வதற்கு யாருக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டதாக நாம் வேதத்தில் காண்பதில்லை.

பிறரது அலுவல்களில் அநாவசியமாக தலையிடுகிற ஒருவர் அலுவல் அற்றவராயிருக்கிறார். மற்றவர்களுக்கு புத்திமதி கூறுவதும், குறை கூறுவதும், நிந்தித்தலும் கண்டித்தலும் தங்கள் வேலை என்று சில சமயங்களில் நினைக்கிறார்கள். பொன்னான கற்பனை எந்த விஷயத்திலும் தனது கடமை என்பதை முடிவு செய்ய பெரிய உதவி செய்யும். கர்த்தரின் இந்த கட்டளை பிறரது அலுவலில் தலையிடுவதை தடை செய்கிறது. சகோதர அன்புக்கும் பிறரது அலுவலின் தலையிடுவதற்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தை புது சிருஷ்டியின் ஒவ்வொரு அங்கமும் தனது மனசாட்சிக்கு போதிக்க வேண்டும்; மேலும் அவரை பொருத்தமட்டில் அவரது செயல், வார்த்தை மற்றும் சிந்தனையில் நீதி மற்றும் அன்பின் கொள்கைகளை அப்பியாசப்படுத்த கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஏதாவது ஒரு விஷயம் நமது சொந்த காரியமாக இருந்தால் அது பிறரது அலுவல்களில் அநாவசியமாக தலையிடுவதாகாது. அதற்கு நமது சரியான கவனிப்பை கொடுக்கும் போது அது நமது சொந்த அலுவலை கவனிப்பதாகும். சரிபடுத்துதல், கண்டித்தல் முதலானவைகளுக்கு சரியான காலம், இடம் மற்றும் சூழ்நிலைகளை வேதாகமம் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு பெற்றோர் தனது குழந்தையை சரிபண்ணலாம்; ஒரு ஆசிரியர் ஒரு மாணவரை சரிபண்ணலாம்; ஒரு பெற்றோர் குடும்ப விவகாரங்களில் தலையிட்டு ஞானத்துடன் வழிநடத்துதலும், ஆசிரியர் பள்ளி அலுவல்களில் தலையிடுவதும், பிறர் அலுவலங்களில் அநாவசியமாக தலையிடுவதாகாது. எனினும் ஒரு குடும்ப அங்கத்தினரின் சொந்த விவகாரத்திலும் அல்லது பள்ளியிலும் தலையிடக் கூடாது. பெற்றோருக்கும் குழந்தைக்கும், ஆசிரியருக்கும் மாணவர்களுக்கும் உள்ள அதே விதி வீட்டு சொந்தக்காரருக்கும் மற்றும் வேலைக்காரருக்கும் பொருந்தும்.

பிறரை சரிபண்ணுவதில் குறிப்பிட்ட அளவு நேரத்தை செலவு பண்ணுகிறவர்கள், அது சரியானபடி நன்றாக பண்ணப்பட்டாலும், அது தன்னை மறக்கச் செய்யும் என்பதே வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய பெரிய பாடங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது. தெய்வீக ஏற்பாடுகளுக்கு இசைவாக தன்னை கொண்டு வருவதும் அதிலே தம்மை தக்கவைத்துக் கொள்ளுவதுமே ஒருவரது முதலாவது கடமையாக இருக்கிறது.

பிறர் அலுவலில் அநாவசியமாக ஈடுபடுவது அவிசுவாசத்திற்கு அடையாளம்

தேவனுடைய அன்பில் நம்மை வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளையும் கனிகளையும் வளர்க்க வேண்டும். இந்த குணலட்சணங்களை கற்றறிந்து பிரசங்கம் பண்ணக் கூடியவர்கள், அவர்களது அந்த அறிவை தங்களது அனுதின வாழ்க்கையில் சரியானபடி அப்பியாசப்படுத்த முடியாதவர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். சாந்தம், தயவு மற்றும் அன்பு போன்றவைகள் தங்களது சொந்த அனுபவத்தில் எங்கே காண்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணராதவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். அறிவுரையைக் காட்டிலும் உதாரணம் மூலம் மற்றவர்களுக்கு நன்றாக போதிக்கக்கூடிய காரியங்கள் சில இருக்கின்றன. நாம் வாழ்க்கையின் சிறு காரியங்களில் அன்பு மற்றும் நீதியினால் ஆளப்படுவதைக் காண்பித்தால், சோதனையில் சாந்தத்தையும், தயவு, அன்பு மற்றும் பிற ஆவியின் கனிகளையும் காண்பித்தால் நன்மையின் செல்வாக்கு நம்மில் அதிகமாக பெருகும்.

உலகில் பாதிபேர் மற்றவர்கள் அலுவலில் அநாவசியமாக தலையிடுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் இந்த பலவீனத்தினால்தான் அநேக சோதனைகள் அவர்களுக்கு வருகின்றன என்பதையும் வாழ்க்கையை உற்று கவனிக்கிறவர்களை நம்பும்படிச் செய்கிறது. ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் யாராவது ஒருவர் ஒரு வேளை கணவனோ அல்லது மனைவியோ, அல்லது குழந்தையோ மற்றவர்களின் அன்பையும் பெருந்தன்மையையும் தவறான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டு வீட்டை ஆளுகை செய்வார்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் அநீதி செய்யப்படுவது வழக்கமாக இருக்கிறது. ''நான் இதை கையில் எடுக்கவில்லையென்றால் காரியங்கள் சரியாக நடந்திருக்காது'' என்று கூறி கொண்டு தங்களது முயற்சியை நியாயப்படுத்துவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் பிறர் அலுவல்களில் அநாவசியமாக தலையிடுகிறவர்கள் என்று உணரமாட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் தேவன் பேரிலுள்ள விசுவாசக்குறைவை விளங்கச் செய்கிறது. நாம் நமது கடமையை செய்ய வேண்டும், மற்றவைகளை கர்த்தரிடம் விட்டுவிட வேண்டும். தெய்வீக ஏற்பாடுக்கு தங்களை உட்படுத்தாததினால் எதிர்கால சித்தத்தில் அதிகமான இழப்பை பெறுகிற ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். கர்த்தரின் பிள்ளைகளில் யாராவது ஒருவர் அநீதியை நடப்பித்தால் ஒரு புது சிருஷ்டியாக அவர்கள் அபிவிருந்தி அடையமாட்டார்கள். கணவனோ, மனைவியோ அல்லது பிள்ளையோ யாராக இருந்தாலும் பிறரது உரிமைகளில் முரட்டுத்தனமாக தலையிடுகிறவர்களின் செயல் தெய்வீக பிரமாணத்திற்கும் அன்பின் ஆவிக்கும் விரோதமாக இருக்கிறது. ஒரு நாள் அவர்கள் தாங்கள் பெரும் தவறு செய்தோம் என்பதை உணருவார்கள். (கொலோசெயர் 3:18–21)

ஒரு குடும்ப தலைவனுக்கும் ஒரு குடும்பத்திற்கும் பொறுப்பு உள்ளதை உணர்ந்து அதை செய்வது அவரது கடமை. ஆனால் அவர் அதை அன்பான விருப்பத்துடனும் குடும்ப அங்கத்தினர்களின் நன்மைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து செய்ய வேண்டும். ஆகையால் தனது குடும்பத்தில் கணவனின் கடமை என்னவென்றால் தெய்வீக பிரமாணம் அவன்மேல் விதித்திருக்கிற கடமைகள் ஆகும். குடும்ப நலனுக்கு முன்னுரிமைக் கொடுத்து தனது நேரத்தை அதிகம் செலவழிக்க வேண்டும். இந்த பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவது அவரது கடமை. (எபேசியர் 5:25–33; 6:4)

குடும்பத்தில் தாயின் சரியான இடத்தைக்குறித்து வேத வாக்கியங்களும் விளக்குகின்றன. இந்த ஸ்தானம் ஒரு உயர்ந்த இடமாக இருக்கிறது. ஒரு ஸ்திரீயானவள் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று இந்த தவறான முறையில் கொஞ்சகாலம் அவள் மேன்மையடைவதாக காணப்பட்டாலும் நிச்சயமாக அவளுக்கும் அவளது குடும்பத்திற்கும் தீமையையே செய்கிறாள். (1 பேதுரு 3:1–6)

தனது சொந்த குடும்பத்தாரிடம் பொறுமையில்லாமலும் அன்பு இல்லாமலும் இருக்கும் அநேகர் வெளியாட்களிடம் ஒழுக்க சீலர்களாக காணப்படுவார்கள்; விசேஷமாக அவர்களது குடும்பத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பொறுப்பு அதாவது சரீர மற்றும் மனத்தளவிலான பொறுப்பு இருக்கும்போது தங்களது நடவடிக்கைகளை அவர்கள் நியாயப்படுத்துவது கடினமாக இருக்கிறது. உலகத்தினரிடையேயும், சகோதரரிடையேயும் மாத்திரமல்ல, தனது சொந்த குடும்பத்தினரிடையேயும் தனது நடவடிக்கைகளை ஆராய தேவனுடைய அங்கீகாரத்தை பெறுகிறவர் தன் சொந்த அலுவலை கவனிக்கக் கூடியவர் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வது இன்றியாமையாததாகும்.